

Kameni Jon sedeo je na obronku brda i nemo posmatrao bleštavi grad. Grad kao i svaki drugi; buduća paljevina, krv, smrt, robovi i plen. Ne za njega, sve samo za pleme, uvek samo za pleme.

— Svetla. Gore bez vatre.— Kamena Mia je pružila ruku u pravcu reda uličnih svetiljki. Lice joj je i dalje bilo kao isklesano u steni.

Kameni Jon pogleda niz svetiljki i jedva primetno slegnu ramenima.

Savet staraca spojio ih je pre dve godine i još uvek nisu imali dete, iako nisu nijednom propustili propisano vreme za mehaničko sparivanje bez emocija. Kameni Jon se nije brinuo zbog toga; po običaju Kamenih, kad prođe ova godina, Savet će im jednostavno dati neko oteto dete ili neko kojem su roditelji poginuli.

Kamena Mia je i dalje kao opčinjena gledala u svetlost.

— Bez vatre.... — prošaptala je.

Jon je ćutke pogledao u nebo. Da li su starci pogrešili kada su ih spojili? Nije mogao da proceni da li Mia pokazuje prve znake slabosti — smrtni greh po kanonu Kamenih. Ne pokazuj osećanja ili još bolje — nemoj imati osećanja uopšte, ne interesuj se za stvari koje nisu borba i služba plemenu. Dodirnuo je crnu tetovažu na levom obrazu, identičnu je imala i Mia, znak da su partneri do kraja života. Ista odeća, isto oružje, kratki štit sa istim znakom, ista žestina i efikasnost u borbi...trebalo je da misle i dišu kao jedno, a ona je pokazivala čudno interesovanje za gradsko osvetljenje. Pa šta ako gori bez vatre? Sutra će sve ionako biti pepeo...

Laknulo mu je kada su se istovremeno okrenuli i bez reči krenuli ka ležaju. Juče su obavili sparivanje, tako da su samo legli okrenuti le-

đima jedno drugom sa mačevima položenim duž tela. Na ogromnom proplanku svuda oko njih tonulo je u san hiljade parova Kamenih.

Napali su u zoru. Gradska odbrana se rasturila nakon nekoliko minuta; bogati, dekadentni grad kao da nikad nije imao u vidu mogućnost da bi neko mogao da ga ugrozi; vojnici u pozlaćenim oklopima su se pomešali sa masom bunovnih građana i bezglavo trčali ulicama, ne znajući da je obruč već čvrsto stegnut.

Kako nije bilo ozbiljnijeg otpora, Kameni su se raspršili po gradu i radili ono zbog čega su ih se plašili gradovi i plemena severa — ubijali bez razlike sve na koje nalete; starce, žene, decu preko 10 godina...manju decu će poštediti, odvesti sa sobom i surovo ih obučiti da kroz nekoliko godina rade isto.

Kameni Jon i Mia su sami poklali desetak preplašenih vojnika u jednoj slepoj ulici i u velikim skokovima ispali na glavni trg. Žena sa jednogodišnjim detetom je natrčala na Miu i ova joj je jednim potezom odsekla glavu, vešto prihvatila dete drugom rukom i spustila ga pored velike fontane. Jon je skočio u fontanu i udario mačem po vodi dok nije postala crvena; loše odabrano skrovište.

Skoro se sudariše sa bradatim ratnikom krvavim do pojasa. Kameni Žoa se osmehnuo.

— Dobar ulov, brate i sestro! Ovoliko divljači nismo skoro imali.— širokim potezom ruke obuhvatio je trg pun mrtvih tela.

— Gde je Kamena Suji? — upitao je Jon spustivši mač.

Niska, široka žena sa sekirom zadihana upade među njih.

— Uvek spremna! Počeli su da se kriju po kućama kao miševi!
— rekla je pogledom vrebajući po trgu.

— Možda pretekne i koji rob!— rekao je Kameni Žoa. Pokazao je na dugu ulicu —Idite vas dvoje tamo, mi ćemo na drugu stranu!

Rastali su se naglo kao što su se i sreli. Jon i Mia su trčali ulicom sve dok nisu izbili pred veliku zgradu bez prozora nalik na hram.

— Svetla bez vatre!—uzviknula je Kamena Mia.

Stotine tankih cevi kojima je kolala fluorescentna masa spuštale su se sa svih strana pravo u vrh zgrade.

Kameni Jon mrzovoljno promrlja nešto i pruži mač ka širokim otvorenim vratima; izgleda da su svi već pobegli odatle, ali ipak...

Hodnici su bili uski u dugački, dobro osvetljeni cevima; sada su nastupali sa više opreza. U sporednim malim sobama bi zatekli ponekog čoveka u čudnoj odori i presudili mu po kratkom postupku. Njih dvoje nisu voleli da skupljaju robove, neka se time bave drugi koji će doći posle njih, izvlačiti ovakve crve i procenjivati da li uopšte mogu biti od koristi.

Stigli su do čvrstih vrata na kojima su bili iscrtani izuvijani simboli. Jon dade znak Mii i zajedno jednim jakim udarcem noge oboriše i poslednju prepreku. Prvo ih zahvati talas prijatne toplote, a onda ih za trenutak obasja jaka svetlost.

Sa upravljenim mačevima su stupili u ogromnu halu u čijem centru se nalazio izvor svetlosti — pulsirajuća tvar je svakim novim pokretom utiskavala masu u veliku cev na koju se nastavljalo mnogo manjih.

Spustili su se stepenicama do te velike i sjajne lopte, zarobljene jakim metalnim obručem. Mia je prišla i nežno položila šaku na nju, svetlost je počela da joj isijava kroz prste. Osmehnula se i pogledala Jona.

— Kao da je živa...kako radi?

Štektav smeh zaorio se halom. Kameni par se odmah našao leđa uz leđa sa podignutim mačevima. Maleni starac u crnoj odeći stajao je na drugoj strani hale i smeđuljio se sitnim očima.

— Možda je i živa, varvarko. I niko ne zna kako radi. Svi oni koji ste pobili ovde i ja već duže vremena pokušavamo to da shvatimo.

Jon je munjevito bacio nož, ali starac se izvi unazad i oštrica prođe par milimetara iznad njega. Odmah se bacio u stranu i izbegao i Miin bodež. Skočio je na ogradu stepeništa i nastavio da se smeje.

— A i prilično je lekovita. Ko bi rekao da ja imam oko 250 godina? Ili beše 350? Nije ni bitno, varvari.

Mia je očima dala znak Jonu i polako počeo da prilaze starcu sa dve strane. Kada su mu se približili, Mia je ispustila kratak krik, savila se i počela da povraća.

— Deluje!-uzviknuo je starac veselo, ali Jonova šaka ga stegnula za vrat.

— Ti si ovo uradio!-krvavi mač se podigao još jednom.

— Ne ja! Budalo, zar ne shvataš? Postaćeš otac...

Jon je oklevao neko vreme i suprotno svim običajima Kamenih popustio stisak. Starac brzo otpuza i nestade u jednom od mnogobrojnih otvora na zidu sitno se smejući.

Mia se uspravila, obrisla usta i našla se licem u lice sa Jonom.

Gledali su se u oči dugo, jednaki u svemu, dvoje u jednom, Kameni. Laganim pokretom Jon joj je sklonio pramen kose sa čela.